

In gesprek met Kees en Bas Klinkhamer

'Wij kregen de kans opnieuw toenadering te vinden'

In september verschijnt het boek *Gelukkig ouder worden*, geschreven door Kees en Bas Klinkhamer. Hoe is het om samen aan zo'n persoonlijk project te werken? Een gesprek tussen vader en zoon.

Bas: 'In 2013 zou ik vijftig worden en voor het eerst in mijn leven richtte ik mijn blik op wat er voor mij lag: het ouder worden. Ook dacht ik na over de relatie met mijn vader. Onze band was okay, maar eigenlijk was er in de loop der jaren een status quo ontstaan. Ik had me erbij neergelegd dat we geen dieper contact konden krijgen dan er nu was. Maar wat wist ik nu werkelijk van hem? Toen ik deze observatie in mijzelf toeliet, ervoer ik een gevoel van gemis. Hij is zo'n belangrijk persoon in mijn leven. Er kwamen herinneringen terug. Dat hij mij leerde stopcontacten aan te leggen of dat we klusten in het vakantiehuis in Frankrijk. De momenten waarop wij samen heel geconcentreerd iets deden, waren de gelukkigste. Diep in mij groeide een verlangen naar een ander soort contact met mijn vader. Ik wilde opnieuw, met een frisse blik, naar hem kijken. En ook simpelweg meer liefde kunnen ervaren.'

Toen ontstond het idee om samen een boek te schrijven. Het onderwerp, op een gezonde manier ouder worden, lag voor de hand. Mijn vader hield zich als arts al jarenlang met dat thema bezig. Ook mij boeide het. Hij zou de medische aspecten kunnen belichten en ik de spirituele kant.'

Kees: 'Ik vond het een geweldige eer dat mijn zoon mij uitnodigde samen een boek te gaan schrijven. Dat hij mij in mijn laatste levensfase de gelegenheid gaf met z'n tweeën zo'n prachtig project te realiseren, ervoer ik als een blijk van genegenheid en liefde. Het is de natuurlijke gang van zaken dat een zoon zich als jonge man ontworstelt aan zijn vader, maar nu kregen wij de kans opnieuw toenadering te vinden. Na zijn eindexamen was Bas ingeloot voor medicijnen, maar koos voor een studie Rechten. Natuurlijk vond ik dat jammer, ook al vind ik het een groot goed dat je als mens je eigen pad bewandelt. Toen Bas de spirituele kant opging met het ITIP had ik moeite te begrijpen waar hij zich mee bezighield. Als iets in controversie is met radiologie, het vak dat ik toen uitoefende, waarbij je puur naar objectieve gegevens kijkt, is dat het wel. Terwijl ik röntgenfoto's analyseerde, zat mijn zoon in een zweethut! Maar ik heb uiteindelijk ook erkend dat ik ernaast zat met mijn twijfels. Bas en het team van het ITIP hebben een prachtig instituut opgebouwd. Tijdens het schrijven van ons boek, heb ik door de bijdragen van Bas meer inzicht gekregen in hoe belangrijk ook de geestelijke instelling is bij het ouder worden. Bijzonder om te leren van mijn eigen zoon. Door dit project zijn we dichter bij elkaar gekomen. Ook heb ik mijn vaderschap extra inhoud kunnen geven. Dat geeft enorm veel voldoening.'

Bas: 'Toen ik op een gegeven moment minder tijd had om met ons boek bezig te zijn, heeft mijn vader een aantal van mijn hoofdstukken opnieuw gerangschikt. Eén hoofdstuk gaf hij de titel 'Het ware ik'. Ik realiseerde mij dat als je zo'n titel kunt bedenken, je de inhoud écht hebt begrepen. Dat was een belangrijk moment voor mij. Vroeger kon ik slecht uitleggen aan mijn vader en mijn naaste omgeving wat ik precies deed. Het heeft mij jaren gekost om deze levenswijze echt te verinnerlijken en ik ervaar het als helend dat mijn vader en ik in deze fase van ons leven elkaar zo goed zijn gaan begrijpen. Wij waren samen nooit zo goed om direct te communiceren. Enerzijds karakter, maar ook een gebrek aan lef en overgave naar elkaar toe. Het schrijfproces dwong ons om direct en open te communiceren en het achterste van onze tong te laten zien. Dat maakt dat wezenlijk contact nu ook op andere gebieden veel makkelijker tot stand komt. Ook hebben we levensbeschouwelijke gesprekken gevoerd, waarin mijn vader dingen heeft verteld over vroeger, die ik niet eerder had gehoord. Ik ben ontzettend trots op het boek. Maar veel blijer nog ben ik met wat het tot stand heeft gebracht. Toen ik een mailtje van mijn vader ontving waarin hij schreef dat dit project één van de mooiste dingen is die hem de laatste jaren is overkomen, kon het voor mij niet meer stuk.'